

*Jac. van Looy: Ezeltje, Zandvoort. Ongeveer 1872. Krijttekening.
Huis Van Looy, Haarlem*

in zijn droom opgegaan, als enkel maar mogelijk is bij een, die zich groot genoeg voelt om eindeloos herboren te kunnen worden. Als Zebedeus zal Johan het enge schip verlaten.

Gegroeid uit het stille, kinderlijke verlangen van het verversmaatje Jaap, dat in Haarlem, werkend tussen de rijtuigen, reeds in verbeelding met de jonge Amsterdammers meegeleefd had, zich voorstellend, hoe hij bij een hunner geroepen werd om nieuwe ruiten in te zetten, gekenmerkt door de vaste wil van den avondschoolleerling Jakob, die zich met geweld de toegang tot de lessen aan de Academie baande door binnen twee jaar een verplichte, driejarige cursus middelbaar-tekenen aan de Polytechnische school te Delft af te lopen, liet Johan's karakter in Van Looy zich aanstonds ook in diens verdere houding gelden: een mengeling van schuchterheid, gevoed door de vrees, dat het vroegere verversjongetje bij de nieuw-verworven vrienden niet geheel voor vol zou worden aanzien, en van plotselinge gedecideerdheid, gesterkt door een trots besef van eigen waarden en de drang, die in de veranderde omgeving hoog te houden. „Een schuw huiselijk wezen dat graag in zijn eigen nest bij zijn goede vrienden zit”, gelijk Van Eeden hem later